

δώσει συμβουλήν. Εἶχε ἄρα γε δίκαιον αὕτη ἐναντίον ὧν ;

Ἐφ' ὧν πρὸς στιγμὴν τὸ διακλύμενον ἤδη ὄνειρόν της.

Ἀνελογίσθη τὸν Κορεντινον καὶ ἡ καρδία της συνετρίβη.

— "Α! ἐκέφθη, αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ βίος μου ;

Ἡ μαρκησία ἀνέμενεν.

Ἦν νόησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἐδίκαζε ἐν ἀγωνίᾳ φοβερᾷ διατελοῦσα.

— Καικιλία, εἶπεν, ὁ κύριος δ' Ἀλβάρες θ' ἀπεσύρετο ἐνώπιον τῆς πληξάσης ἡμᾶς αἰσχύνης. Διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἀπεχθάνομαι, εἶναι συγγενεῖς μας. Ὁ Ραζέ ἔχει τὴν εὐγένειαν νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸν λόγον του. Διὰ τοῦτο ἤλθα πρὸς σέ. Ἀποφάσισον περὶ τῆς τύχης μας ἐλευθέρως, ἄνευ ὑστεροβουλίας. Τί νὰ τῷ ἀπαντήσω ;

Ἠγέρθη ἐννοοῦσα ὅτι ἡ ὥρα ἦν ἀποφασιστική.

— Εἶπατε αὐτῷ, μῆτέρ μου, ἐψιθύρουν ἡ Καικιλία φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι θὰ γείνω σύζυγός του.

ΙΑ'.

Ἀνταπόκρισις.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα.

Μετὰ τὴν θυσίαν ταύτην εἶχεν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνη.

Αἱ συγκινήσεις ἄλλως τε τῆς νυκτὸς εἶχον κατασυντρίψει αὐτήν.

"Αμα ἡ μαρκησία ἀπῆλθε τοῦ δωματίου της, αὕτη ἔμενεν ἀκίνητος οὐδὲν ἀναλογιζομένη, ὡς εἰ εἶχε πληγεῖ ὑπὸ πληξέως βιαίας, προσπαθοῦσα ν' ἀποδιώξῃ τὰς εἰδεχθεῖς εἰκόνας, ἃς ἐνώπιόν της ἔβλεπε, πειρωμένη νὰ διακόψῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ζωὴν της, ἵνα οὕτως ἐξαλείψῃ τὸ παρελθὸν καὶ λησμονήσῃ τὸ μέλλον.

Τέλος ἀπεκοιμήθη πάλιν ὕπνον βαθὺν μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, εἰς ὃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰσῆρχετο ἡ Σωσσάνη ἀναμνύουσα νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ κυρία αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦ πύργου ἐστιατρίῳ οἱ συνδαιτυμόνες τῆς μαρκησίας κατεῖχοντο ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων.

Ὁ στρατηγὸς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐσαγηνεύετο ἐκ τῶν θελημάτων τῆς δεσποινίδος Σιμωνέ.

Ἡ ταλαίπωρος αὕτη νεᾶνις ἠννόει ὅτι τὸ μέλλον αὐτῆς ἦν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παρήλικος τούτου προστάτου, διὰ τοῦτο δὲ παρετῆρει αὐτὸν διὰ βλεμμάτων πλήρων τρυφερότητος.

Ὁ στρατηγὸς ἦν πλούσιος, ἀρκούντως εὐγενὲς τοὺς τρόπους καὶ περιποιητικὸς πρὸς τὰς κυρίας.

Πρὸ τῆς ἀρίξεως αὐτοῦ εἰς Σαίν-Ζιλδὰς, ἡ παιδαγωγὸς ἐνόμιζεν ἑαυτὴν διωκομένην ὑπὸ τῆς τύχης καὶ ὑποτασσομένην ταῖς ἀπαιτήσεσι τῆς μαρκησίας μὴ τολ-

μῶσα ν' ἀντιστῇ αὐτῇ οὐδὲ καὶ νὰ παραπονεθῇ.

Εἰς τὸν Σαμβερζὸ ἐξεμυστηρεύετο πάσας αὐτῆς τὰς πικρίας καὶ τοὺς φόβους.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη, ὡς αἱ πλείσται τῶν παιδαγωγῶν, διετέλει ἐν ἀπέλπιδι κηταστάσει, εὗρισκε δ' ἐν τῷ γεγηρακῶτι στρατηγῷ ἄγκυραν σωτηρίας.

(Ἐπεται συνέχεια).

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΚΔ'

Τέτοιο ὁ καταραμένος Γάνος τέλος ἔλαβε. Πάντα ἡ θεία δικαιοσύνη εἶναι κοντά, ὅταν κανεὶς νομίζῃ Πῶς εἶναι μακρυσμένη (MORGANTE MAGGIORE.)

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μαμφρέδου ἦτο τὸ βασιλικὸν στέμμα. — Ἄν ἦτο πύρινος στέφανος δὲν θὰ ἐπροξένοι αὐτῷ τὸσον ἄλγος. Οἱ κρόταφοὶ του ἤλγουν σφοδρῶς, ὥσπερ λεπίς ἐγχειρίδιου εἶχε διαπεράσῃ αὐτούς. Αἱ ἴνες τοῦ ἐγκεφάλου του ἐτανύοντο, ὥσπερ φλεγόμεναι, προξενούσαι αὐτῷ ἀνεκφράστους ἀλγηδόνας.

Καὶ ὅμως ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὑπερφάνως, ὡς ἐν ἡμέρᾳ θριαμβοῦ, δεικνύων, ὅτι ἡ ὑπερηφάνια δὲν θὰ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν εἰμὴ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ θάνατος θὰ ἀνεπετάννυν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν σημαίαν τῆς καταστροφῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ εἰθισμένοι ἵνα ἀγρυπνώσι τὴν νύκτα ἐκ φόβου καὶ νὰ ὑπνώτωσιν ὕπνους πλήρης τρόμου· οἱ προσηλούμενοι συχνάκις πρὸς διεύθυνσιν, ἥτις οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνῆκεν, ὥσπερ ἔθεωντο τὰ τάγματα τῶν καταχθονίων πνευμάτων, ἅτινα ἡ δεισιδαιμονία καὶ οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως ἐτοποθέτησαν ἐν τῷ ἀέρι, ὑπὸ τὸν κύκλον, ὃν περιγράφει ἡ Σελήνη· οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, λέγω, ἐξηκόντιζον τοιαύτην λάμψιν, ὥστε πολὺ τολμηρὸς θὰ ἦτο ὅστις ἐτόλμα ν' ἀτενίσῃ αὐτοὺς καὶ δεύτερον.

Ἀπειράριθμοὶ φλέβες κυαναὶ καὶ αἵματόχρους, ἀρχόμεναι ὑπὸ τὰ βλέφαρα καὶ κατευθυνόμεναι πρὸς τὰς κόρας, ἀπώλυντο ἐν τῷ λευκῷ, ἐξέχοντι κατὰ φρικτὴν τῶν τρόπων, ὥσπερ ἐσωτερικόν τι πάθος εἶχεν ἐξαναγκάσῃ αὐτὸ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μετώπου, καὶ ἐκεῖνο ἀντέσχε καὶ ὑπερίσχυσε, θριαμβεύσαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ μεγάλης βλάβης, καὶ μείναν κατὰ τὸ ἡμισυ σχεδὸν ἐκτὸς τῶν βλεφάρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν βεβαίως φοβεροί . . . Εἶχον ἰδῆ πᾶν ὅ,τι ἀπαισιώτατον δύναται νὰ

φαντασθῇ ἐξημμένη φαντασία, καὶ ἔκτοτε ἠδύναντο ν' ἀτενίσωσι, χωρὶς νὰ ὑποστῶσι τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, καὶ αὐτὰς τὰς βασάνους τῶν κολασμένων.

Τὸ πλῆθος ἐψιθύριζεν, ὅτι ἐξήρχοντο αὐτῶν ἀκτίνες φοβερώτεροι ἔτι ἐκείνων, ἃς ἐσκόρπιζεν ὁ ἐξαφανισθεὶς κόμητης, καὶ ὤμνουν, ὅτι αἱ ἀκτίνες ἐκεῖναι ἔφλεγον τὰς σάρκας, ἐφ' ὧν οἱ ἐξακοντίζοντες αὐτὰς ὀφθαλμοὶ προσηλούντο.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο λευκὸν καὶ τὰ χεῖλη του ἐμειδίων—γελαῖ ἡ μωρία, διότι ἄγνοεῖ νὰ κλαίῃ—γελαῖ ἡ ἀπελπισία, διότι δὲν δύναται νὰ κλαίῃ.

Ὁ δὲ Μαμφρέδης δὲν ἐμειδία βεβαίως ἐκ χαρᾶς.

Ἄν ὅμως ὁ Παντοδύναμος εἶχεν ἀφαιρέσῃ αὐτῷ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἀγνοοῦμεν—ἡ ἐπιστήμη τῆς κόνεως δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνῃ τὰ σημεῖα τοῦ πάθους.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Μαμφρέδης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς βασιλικῆς πολυτελείας. Χρυσοποίκιλος καὶ πλήρης ἀδαμάντων πορφύρα ἐκάλυπτε μέρος τοῦ σώματός του. Ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ σκήπτρον, καὶ εἶχε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ ἀετοῦ, ὃν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἄν ἔπραττε τοῦτο, ὅπως κωλύσῃ τὴν πτῆσίν του, ἔπραττεν αὐτὸ ματαίως . . .

Ἦτο γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ, καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἀμειλίχτου, οὔτε ἀπειλή, οὔτε παράκλησις μεταβάλλουσιν. ὅτι ὁ τῆς Σοηθίας ἀετὸς ἔμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ διὰ παντὸς τὴν γῆν τῆς Νεαπόλεως.

Δεξιόθεν τοῦ βασιλέως ἐκάθητο ὁ κόμης Ρινάλδος τῆς Καζέρτας, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀκουίνου, μέγας κοντόσταυλος τοῦ στέμματος.

Ἀνωθι τῆς ἑδρας αὐτοῦ ἦτο ἡ ἀσπίς του φέρουσα τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου του, ἅτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν τρεῖς ἐρυθραὶ καὶ τρεῖς χρυσαὶ ταινίαι, πίπτουσαι καθέτως, διηρημέναι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ εἰς τέσσαρα μέρη, μετὰ λέοντος ἀναρριχωμένου· ἐξ ἀργύρου μὲν ἐν πεδίῳ ἐρυθρῷ κατὰ τὸ ἄνω ἡμισυ, ἐρυθροῦ δὲ ἐν πεδίῳ ἀργυρῷ κατὰ τὸ ἔτερον. Ἐφερε μανδύαν ἐκ πορφύρας μεθ' ὑποράμματος ἐκ δέρματος λευκοῦκτιδος, ἐπὶ κεφαλῆς σκουφὸν ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τὸ βασιλικὸν ξίφος, ἔμβλημα τοῦ ἀξιώματός του.

Λησμονῶν καὶ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτόν, καὶ ἑαυτὸν ἔτι, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδου, κατασκοπεύων τὸ ἄλγος του.

Ἄν ἔχαιρεν, ἢ ἂν ἀπηλπίζετο ἐπὶ τῇ εὐσταθείᾳ τοῦ βασιλέως, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, διότι ἦτο ἀκίνητος ὡς πτώμα. Ἀριστερόθεν τοῦ βασιλέως, ἐκάθητο πρῶτος ὁ Ἰορδάνης Λάνσιος, ἐξαδελφός τοῦ Μαμφρέδου. Περιεβάλλετο καὶ οὗτος πορφύραν. Παρὰ τὰ σύμβολα αὐτοῦ—ἅτινα ἦσαν : μέλας λέων ἐν πεδίῳ χρυσοῦ καὶ περὶ τὸν θυρεὸν ταινία χρυσὴ καὶ ἐρυθρὰ, ἣν εἶχον οἱ κόμητες Λάνσια, ὡς ἀπόγονοι τῶν δουκῶν τῆς Βαυαρίας,—ἦτο ἡ

σημαία της δικαιοσύνης, ἥτις κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ἀνεπετάννυτο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων, ὅτε ἀνθρώπος κατεδικάζετο εἰς θάνατον. Δεξιόθεν, μετὰ τὸν κοντόσταυλον, ἦτο ἡ ἔδρα τοῦ μεγάλου ναυάρχου, μένουσα κενή, διότι τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶχεν ἀπονεμηθῆ εἰς τὸν Μαρῖνον Καπέσσην, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Κορράδου διέκρινε τότε τὴν Σικελίαν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὁμοῦ τῆς ἔδρας ἦσαν ἀπεικονισμένα τὰ σύμβολα τοῦ οἴκου του, καὶ ὁ φανός, τὸ σύμβολον τοῦ ἀξιωματὸς του. Ἀριστερόθεν τοῦ βασιλέως, μετὰ τὸν Λάνσιαν, ἐκάθητο δεύτερος ὁ Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας, μέγας θησαυροφύλαξ, περιβεβλημένος ἐπίσης πορφύραν καὶ φέρων τὰς χρυσὰς κλεῖς ἐν τῇ ζώνῃ. Ἐρριπτε περίξ αὐτοῦ ὑποπτα βλέμματα, καὶ παρετῆρει ταῦτοχρόνως κεφαλὰς, χεῖρας καὶ στήθη. Ὅπου ἦσαν ἐν πυκνῇ γραμμῇ πολλοὶ ἱππότες, ἡ δὲν παρετῆρει, ἡ δὲν μόνον βλέμμα ἔρριπτε. Πᾶσαν αὐτοῦ φροντίδα κατέβαλλε νὰ διακρίνῃ διὰ μέτου τῶν κεφαλῶν, ὅπου τὸ πλῆθος δὲν ἦτο πυκνόν, τοὺς μακρὰν ἱσταμένους καὶ τοὺς ἦσσαν ὑπὸ τοῦ φωτὸς φωτιζομένους. Μετ' αὐτόν, ἐκάθητο οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στέμματος, κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον : ὁ μέγας πρωτονοτάριος, ὅστις ἐλάμβανε τὰς ἀναφορὰς καὶ συνέταττε τὰς ἀποφάσεις τοῦ βασιλέως· τρίτος πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ βασιλέως, ὁ Ἰωάννης Ἀλίφης· μέγας καγκελλάριος, πρόεδρος ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τοῦ βασιλείου καὶ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ βασιλέως· τρίτος πρὸς τὰ ἀριστερά, μετὰ τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ὁ Κορράδος Περλιόνου Βενιγκάζας· τελευταῖος δὲ ὁ μέγας θαλαμηπόλος, φέρων κεφαλὴν ἀγριοχοίρου κεντημένην ἐπὶ τοῦ ἐκ πορφύρας μανδύου του, ἐκάθητο ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θρόνου καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως. Οὗτος, ἂν μὴ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἐκαλεῖτο Ἰορδάνης τῆς Ἀγγαλῶνος, θεῖος τοῦ Νατάλε ἐκείνου, ὅστις βραδύτερον συνετέλεσε τὸσον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συνωμοσίας τοῦ Σικελικοῦ Ἑσπερινοῦ. Μετὰ τοὺς κυριωτέρους τούτους ἀξιωματικούς τοῦ στέμματος, ἦσαν τὸ πλῆθος τῶν εὐγενῶν, οὐχὶ φύρδην-μίγδην, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀξίωμα τῶν ἐδρῶν των. Αἱ ἔδραι δὲ αὗται, ἂν τις ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τί ἦσαν, ἦσαν εὐρύταται στοαὶ ἀνοικταί, ἐνθα πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ βαρόνοι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν συνεκαλοῦντο ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, ἡ καὶ πρὸς διασκέδασιν. Ὅτε ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας κατήλθεν εἰς Ἰταλίαν, πρὸς κατὰκτησιν τοῦ βασιλείου αἱ ἔδραι αὗται ἦσαν ἐν συνόλῳ εἴκοσι ἐννέα. Ἐξ ἀνωτέραι καὶ εἰκοσιτρεῖς κατώτεραι. Πρώτη κατὰ τὸ προνόμιον ἦτο ἡ Καπουάνα, καλουμένη οὕτω, διότι ἦτο παρὰ τὰ ἀνάκτορα, δευτέρα ἡ τοῦ Νεῖλου, λαβούσα τὸ ὄνομα ἐξ ἀρχαίου ἀγάλματος τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅπερ εἶχον τοποθετήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς στοᾶς· τρίτη, ἡ τῆς Ἀρχόννης, διότι παρ' αὐτὴν ἦσαν αἱ ἀρχόναι· τετάρτη, ἡ τοῦ Ὁρους, διότι

κατεῖχε τὸ ὑψηλότερον τῆς πόλεως μέρος... Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ἐδρῶν, κατετάσσοντο καὶ ἡ τῆς Πύλης καὶ ἡ τῆς Νέας Πύλης... τῶν δὲ λοιπῶν ἀγνοοῦνται τὰ ὀνόματα. Θαυμάσιον θέαμα ἀπετέλουν αἱ βαρύτιμοι περιβολαί, τὰ χρυσοποικίλτα ἐπιχρυσῶνα, οἱ μανδύαι—ὧν οἱ μὲν εἶχον ὑπόρραμμα ἐκ δέρματος σιθηρικοῦ σκιούρου, οἱ δὲ ἐκ λεπτοτάτου πρασίνου ἐρυθροῦ ἢ ροδόχρου μεταξωτοῦ. Τὰ χρονικὰ ἀναφέρουσι καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη ἱματισμοῦ, ὧν ὁμοῦς ἀγνοεῖται τὸ σχῆμα. Θαυμάσια ἦσαν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, ἅτινα ἔφερον, αἱ δὲ ἀλύσεις καὶ αἱ χρυσαὶ καὶ ἀργυραὶ ζῶναι, ἐπεξεργασμέναι διὰ τῆς μεγαλειτέρας τελειότητος, ἣν ἡδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἡ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τέχνη, καὶ ἀδχαμνοστολιστοί, εἶχον μυθώδη ἄξια. Τινὲς αὐτῶν ἐτιμῶντο ἀντὶ χιλίων καὶ ἐπέκεινα οὐγγιῶν. Ἀλλὰ τὸ θαυμασιώτερον ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα ἀπόλυτος σιγή, ἐν μέσῳ τόσοῦ πλήθους, ἀπὸ φύσεως φλυαρωτάτου. Οἱ ἐκεῖ συνυηροισμένοι ἐφαίνοντο σκιαὶ νεκρῶν, ἐξαναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἐξορκισμοῦ γόητος νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποσυντεθῆ τὰ πτώματά των.

Ἐνθ' οἱ συγκληθέντες ἔμενον οὕτως ἐν τῇ ἀγωνιώδει προσδοκίᾳ ἐκτάκτων γεγονότων, αἰφνης θύρα τις ἠνέφχθη καὶ δύο κληρικοὶ εἰσῆλθον φέροντες βωμόν, καθ' ὃ λέγει τὸ χρονικόν, ἐκ ξύλου· ἀλλ' ἡμεῖς εὖρομεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι βωμοί, ἐπιτρεπόμενοι κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν καταδιώξεων τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Κωνσταντίνου, κατηργήθησαν ἐπισήμως τῷ 517 σωτηρίῳ ἔτει, ὑπὸ τινος συνόδου ἐν Γαλλίᾳ, ἥτις θέλουσα νὰ θεσπίσῃ πολλὰ πράγματα διαφόρως, ἡ ὡς ἐκανόνιζεν ἡ ἐκκλησία, περιέλαβεν ἐν αὐτοῖς καὶ τοὺς βωμούς.

Οἱ κληρικοὶ, φθάσαντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐτοποθέτησαν ἐκεῖ τὸν βωμόν, ἔθεσαν ἐπ' αὐτοῦ ἀργυροῦν Ἑσταυρωμένον, ἦναψαν δύο κηρία καὶ ἐξῆλθον ἄφωνοι, ὡς εἶχον εἰσέλθῃ.

Ὁ Μαμφρέδης, μετὰ τινα λεπτά, ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ τοῦ θρόνου, ἀλλ' ἐφάνη ὅτι δὲν ἡδυνήθη... ἀπεπειράθη αὐθις... ματαιῶς!... Ἐπὶ τέλους, ὑπέρτατον κατὰ βλαδὼν ἀγῶνα, ἠγέρθη... κατήλθε... καὶ ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ... Ἐθετο ἐπ' αὐτοῦ τὸ σκήπτρον, τὸ στέμμα καὶ τὴν χλαμύδα... Εἶτα τείνας τὴν δεξιὰν γυμνὴν πρὸς τοὺς βαρόνους ἀνέκραξεν :

— Ἡμεῖς δὲν θέλομεν αἶμα... δὲν θέλομεν τὸ αἰσχρὸς σας... παύσατε ζητοῦντες διὰ τῆς προδοσίας νὰ ρίψετε ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θρόνου... Δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε... Τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ καθολικῇ ὑμῶν συγκαταθέσει ἀνεδέχθημεν τὸ στέμμα τοῦτο καὶ τὸ σκήπτρον τοῦτο, ἐν Μονρεάλε... Αὐτορμητῶς δὲ νῦν ἀποδίδομεν ὑμῖν ταῦτα ἐν Βενεβέντῳ... Εἶθε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον προσκαλεῖτε νὰ μᾶς διαδεχθῇ, νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι ἡμεῖς ἠελήσαμεν νὰ πράξωμεν... Εἶθε αἱ ἀρεταὶ του νὰ ἦναι τοιαῦται, ὥστε νὰ εὐλογῆσθε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, μεταβαλόντες πί-

στιν, ὡς ὑπέρτατον ὑμῶν ἀγαθὸν ἐνομίσατε τὴν πτώσιν τοῦ ἀρχαίου ὑμῶν κυρίου.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθει λαλῶν συγκεκινημένος, ἂν μὴ οἱ βαρόνοι, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως, ἔσυρον τὰ ξίφη καὶ ὤρμουν κραυγάζοντες :

— Θάνατος εἰς τοὺς προδότας!... ποὺ εἶναι οἱ προδόται; ...

Καὶ οἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ὠρυόμενοι ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοὶ τῶν προδοτῶν... Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας ἐκινδύνευσε ν' ἀπολέσῃ τὴν φωνὴν ἐκ τῶν κραυγῶν...

Ὁ Ρινάλδος τῆς Καζέρτας ὕψωσε τὸ ξίφος· ἀλλὰ συνελθὼν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεώς του καὶ ἰδὼν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ οὐχὶ νὰ τραυματίσῃ τὸν βασιλέα, ἐταπείνωσεν αὐτό, ψιθυρίσας ἐν στεναγμῷ :

— Οὐπὼ καιρός!

Ὁ εὐγενὴς Μαμφρέδης, ἀντιτασσόμενος κατὰ τῶν οὕτω κραυγάζοντων, ἐφώνει :

— Δὲν θέλομεν αἶμα!... Ἐστὼ αὕτη ἡ τελευταία ἡμῶν διαταγή!...

Τότε οἱ βαρόνοι, ἀγνοοῦντες τί νὰ κραυγᾶσιν, εἶπον :

— Ἀναλάβετε, βασιλεῦ, τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐδώσαμεν. Θὰ θυσιάσωμεν τὴν ζωὴν μας, ὅπως διατηρήσωμεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

— Τώρα, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης, τὸ στέμμα τῆς Σικελίας, ἀντὶ στέμματος δόξης, εἶναι μᾶλλον ἀκάνθινον. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἀρνούμεθα αὐτό, ἂν καὶ ὑμεῖς συμμετάσχητε τῶν πρὸς διατήρησίν του κινδύνων, διότι μόνοι δὲν ἀρκοῦμεν πρὸς τοῦτο... ἂς ἀνανεωθῇ λοιπὸν νῦν ὁ ἀρχαῖος ὄρκος. Οὗτος εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τοὺς ὄρκους σας... τοῦτο δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐθέσατε τὰς χεῖρας σας... Ὁρκισθητε.

Ἄν τις, γινώσκων τὰ τοῦ κόσμου, ἠρώτα πῶς ὁ Μαμφρέδης, ὅστις καὶ ἀπὸ φύσεως καὶ ἐκ πείρας ἐδυσπίστει λίαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐβασίσθη τὸσον ἐπιπολαίως ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ ἐπίστευσεν ὅτι λόγοι τινὲς ἀπαγγελλόμενοι ἐνώπιον εἰκόνας ἰσχυον ν' ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τῆς προδοσίας ψυχὰς, αἵτινες ἔπαυσαν οὐσαὶ ἀθῶαι ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν συνέλαβον τὴν τῆς προδοσίας ἰδέαν, — παρακαλοῦμεν αὐτὸν νὰ σκεφθῇ ὅτι, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου, οἱ καιροὶ ἦσαν τότε τοιοῦτοι, ὥστε κινδυνώδης ἦτο αὐτῷ ἡ μὴ χύσις τοῦ αἵματος, καὶ κινδυνωδεστέρα ἔτι ἡ χύσις. Ἐβλεπε καὶ ἐκεῖνος τὸ ἀνίσχυρον τοῦ μέσου, ὅπερ ἔθετεν εἰς ἐνέργειαν· ἀλλ' εἶχε σκεφθῇ καὶ περὶ τῶν ἐπιβλαβῶν ἀποτελεσμάτων ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν μετεχειρίζετο.

Δὲν ἀπετροπιάζετο τὰς ἐκδικήσεις· ἀπεναντίας ἐπόθει αὐτάς, ὅσον καὶ πᾶς ἄλλος... ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς τῶν προδοτῶν εἶχε φίλον τινὰ ἔτι, θὰ ἔχανε καὶ τοῦτον τιμωρῶν τὸν συγγενὴ του... καὶ εἶχε μεγίστην χρεῖαν φίλων... διότι ἐχθροὺς εἶχε περισσοτέρους τοῦ δέοντος.

Ἐσκέπτετο δὲ ἐνδομύχως, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς καταιγίδος, νὰ κατηγορήσῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ διὰ τῆς δικαιοσύνης, τοὺς δὲ ὀλίγους, οἵτινες εἰς τὸ πείσμα του ἤθελον μείνῃ ἀκηλίδωτοι, νὰ καταστρέψῃ διὰ τοῦ δηλητηρίου.

Ὅ,τι δὲ ἔπραττε τότε δὲν ἦτο ἐκλογή, καὶ ἀφοῦ ἐνήργει κατ' ἀνάγκην ἐπαρηγορεῖτο ἀναλογιζόμενος τὴν εὐτυχὴ ἔκβασιν καὶ ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ Φίλιππος Αὐγουστός εἰς τὸ αὐτὸ περίπου μέσον προσέφυγε, πρὸ τῆς μάχης τῆς Βουβίνης, ὅπως στηρίξῃ τὴν κλονουμένην πίστιν τῶν Γάλλων βαρόνων.

Καὶ ἐν ἐποχῇ νεωτέρᾳ, ἡ Μαρία Θηρεσία, ἡ γενναία αὐτοκράτειρα, ἰδοῦσα γὰρ τοῦ βασιλείου ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, ἐξήγειρε τὴν ἀνδρείαν τῶν Οὐγγρων διὰ τοιούτου τινὸς τεχνάσματος καὶ κατίσχυσε τῶν ἐχθρῶν τῆς...

Καὶ πολλοὶ ἄλλοι βασιλεῖς τε καὶ στρατηγοὶ ἐποίησαντο χρῆσιν τοιούτων τεχνασμάτων, καὶ ἐπέτυχον... Πολλοὶ δὲ ἀπέτυχον... καὶ ὁ Μαμφρέδης ὑπῆρξεν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ὑπαγορευσάσαν τὸ τέχνασμα σκέψιν... διότι εἶναι μωρὸν νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῆς ἐκβάσεως... ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἥτις ἀποτελουμένη ἐξ ἀντιφάσεων δὲν ἐπιτρέπει νὰ κατάρτισθῃ σύστημα βέβαιον καὶ κανὼν διαγωγῆς ἀλάνθαστος, διὰ τὰς ἀμφιβόλους περιστάσεις τοῦ βίου... ὅθεν, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ὁ θεὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ εἶπε τοῦτο, δὲν ἦτο συνετὴ ἡ γνώμη τοῦ Γαλιλαίου, ὅτε ὑπεστήριζεν ὅτι αἱ ἠθικαὶ ἐνέργειαι τοῦ ἀνθρώπου δύνανται ν' ἀναχθῶσιν εἰς γεωμετρικὰς ἀποδείξεις...

Ἀλλὰ τὸσον βυθιζόμεθα ἐν ταῖς λεπτολογίαις ταύταις, ὅταν εὖρωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὀνειροπολήσωμεν, ὥστε ἂν ἄλλος τις δὲν ἐπαναφέρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν πραγματικότητα, — λησμονοῦντες τὴν ἱστορίαν, ἣν διηγούμεθα, λησμονοῦντες αὐτῶν τῶν ἡμετέρων σκέψεων τὴν ἀρχήν, καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἔτι... Κύριος οἶδε ποῦ θὰ καταλήξωμεν...

Καὶ ὅμως ἀπαιτοῦσιν ἱστορίαν καὶ οὐχὶ σκέψεις... καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, — ὦ! περὶ τούτου εἰμεθα πεπεισμένοι — ὅταν συναντήσῃ πάρεκβάσεις ὡς τὴν προηγουμένην, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ κοπιᾷ ἀναβαίνον ὑψηλόν τι ὄρος, παρὰσκευάζεται εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς θλίψεως, ἢ ὡς εὐκίνητον ζῶον ὑπερπηδᾷ τὴν παρέκβασιν.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν.

Οἱ βαρόνοι τοῦ βασιλείου ἐκραύγαζον θορυβοῦντες, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ συνηθροισμένου ὄχλου.

— Βασιλεῦ, ἔλεγον, εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ πράξωμεν πᾶν ὅ,τι διατάξετε.

Ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ, ὁ Ἀνσέλμος κατῴρθωσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ρινάλδον, ὅστις ἐπαναπέσας εἰς τὴν ἀφαίρεσιν του ὁμοίαζε πρὸς ὑπνοβάτην, καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ταχέως:

— Κόμη, συνέλθετε... πρέπει ν' ἀνα-

νεώσωμεν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως... βλέπετε, ἐν ἀκρόμῃ ἔγκλημα.

— ὦ! δὲν θὰ μᾶς στείλῃ αὐτὸ εἰς τὴν κόλασιν, ὅχι... (ἀπήντησεν ὁ Ρινάλδος)...

Εἶτα πλησιάσας, βήματι σταθερῷ εἰς τὸν βωμόν, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, ἐγονυπέτησε πρῶτος καὶ θεῖς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν ἀριστεράν ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως, ἀπήγγειλε ἡχηρὰ τῇ φωνῇ, ἥτις ὅμως βαθμηδὸν ἐξησθένει, τοὺς ἐπομένους λόγους:

— Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων, ἀνανεῶ ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ βασιλέως μου Μαμφρέδου τοῦ πρώτου τὸν αὐτὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ τῆς ὑποτελείας, ὃν ὤμοσα καὶ ἐν Μονρεάλε.

Ἀφοῦ, δὲ εἶπε τοὺς λόγους τούτους, εἶτε ἐκ τῆς ὀργῆς, εἶτε ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπὸ ἐρυθροῦ ἐγένετο κάτωχρον, τὰ δὲ ἦσαν ὑποκείμενα εἰς τὴν κύκλοφορίαν τοῦ αἵματος μέρη ἔλαβον σκοτεινόν τι χρῶμα.

Καὶ ὅμως ὁ μέγας δικαστὴς ἔσπευσεν τόσον πολὺ νὰ δώσῃ τὸν ὄρκον του, ὥστε τὰ συναισθηματα ταῦτα τοῦ Καζέρτα διήλθον ἀπαράτηρητα. — Εἶτα προσήλθεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος, ὑπερήφανος, ἔχων ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ μυστὸν μεδίμας του, ὡσανεὶ ἐχλεύαζε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, τὴν ἀγίαν εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου, τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Γονυπετήσας πρὸ τοῦ βωμοῦ, ἔτεινε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου...

— Χριστέ!... ἐκραύγασεν ἔντρομος ὁ κατηραμένος... διότι χεὶρ ψυχρὰ ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ, σφίγγουσα αὐτὴν ὡς σιδηρὰ λαβὴν, τὴν ἐκράτησεν αἰωρουμένην.

— Ἐπίορκε... εἶπεν αὐτῷ ἀπειλητικῶς ἱππότης, φέρων πλήρη πανοπλίαν... ἂν δὲν μὲ ἐκράτει ὁ πρὸς τὸν βωμόν, τὸν ὅποιον σὺ ἐβεβήλωσες, σεβασμός, καὶ ὁ πρὸς τὴν Γαληνότητα τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου, θὰ ἐβύθιζον τὸ ἐγχειρίδιόν μου εἰς τὴν καρδίαν σου... Ἐγέρθητι... Ἐνώπιον τοῦ βασιλέως μου, ἐνώπιον ὡμῶν, ἔντιμοι βαρόνοι, καταγγέλλω τοῦτον τὸν Ἀνσέλμον κόμητα τῆς Τσέρρας ὡς ἑνοχὸν ἐσχάτης προδοσίας.

— Ψεύδεις! ἀπήντησεν ἀμέσως, καίπερ ἔντρομος, ὁ κόμης τῆς Τσέρρας.

Τότε ὁ ἱππότης, στραφεὶς πρὸς τὸν Μαμφρέδην, εἶπεν:

— Ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξω ὅτι ὁ ἐνταῦθα παρὼν Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας εἶναι προδότης. Οὗτος ἀπεπειράθη νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος τὴν χώραν Ὑμῶν, ἐπὶ βλάβῃ καὶ καταισχύνῃ Ὑμῶν καὶ τοῦ Ὑμετέρου Κράτους. Παρέχων δὲ παράδειγμα κακίστου πρὸς πάντας τοὺς Ὑμετέρους ὑποτελεῖς, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ αἷμα τῆς ἐργῆς τοῦ ἀπάσας αὐτοῦ τὰς νοητικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις. Καίπερ δὲ πολλοὶ ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις τοῦ ἐγκλήματος του, περιορίζομαι εἰς μόνον τὸ ἔγγραφον τοῦτο, τὸ ὅποιον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι βεβαίως ἀρκετόν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐνεχείρισε μετὰ μεγίστης συστολῆς ἔγγραφόν τι εἰς τὸν βασιλέα.

Οὗτος δ' εἶχεν ἤδη ἀναγνωρίσῃ τὸν ἱππότην ὡς αὐτὸν ἐκεῖνον, ὅστις τὴν προηγουμένην ἐσπέραν εἶχεν ἀποκαλύψῃ αὐτῷ τὰ τῆς συνωμοσίας.

Τὸ ἔγγραφον ἦτο σχέδιον ἐπιστολῆς, ἣν ὁ κόμης Ἀνσέλμος ἐμελέτα ν' ἀποστείλῃ εἰς Κάρολον τὸν Ἀνδεγαυόν, ἐν ᾧ ἐξῆρε τὰς πρὸς αὐτὸν ὑπηρεσίας του καὶ πολλῶν μειζονας ὑπέσχετο αὐτῷ ἐν τῷ μέλλοντι, ἥρκει μόνον νὰ τὸν ἐνθυμῆται... ἐπὶ τέλους, ἐχαρκτηρίζε πάντας τοὺς ἄλλους βαρόνους, ὅσους συμμετεῖχον τῆς συνωμοσίας, ὡς μωρούς, οἵτινες ἂν μὴ ἦτο ἐκεῖνος θὰ παρεδιδόντο αὐτορμήτως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Μαμφρέδου... Τούτου ἕνεκα ὁ μὴ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ, διότι αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς νὰ δεσπόσῃ τῶν γεγονότων καὶ καὶ νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς τύχης. Προσέθετε δὲ ὅτι ἀφιέρου προθύμως εἰς τόσον συνετὸν καὶ γενναῖον κύριον τὸν τε νοῦν καὶ τὴν χεῖρά του, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του θὰ ἐθυσίαζεν, ἂν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπῆτουν.

Οὕτω δὲ ἐξηκολούθει ἄχρι τέλους, διὰ λόγων, ὑπαγορευθέντων, τῶν μὲν ὑπὸ κολακείας, τῶν δὲ ὑπὸ πλεονεξίας, πάντων ὅμως χαμερπῶν.

Τὸ ἔγγραφον δὲν ἦτο ὑπογεγραμμένον ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ Ρογῆρος εἶχεν εὖρη αὐτὸ ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅπου τὸ ἀπώλεσεν ὁ Τσέρρας κατὰ τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν του.

— Ἄν, προσέθεσεν ὁ Ρογῆρος, δὲν θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένη καθ' ὁλοκληρίαν ἡ καταγγελία μου, ἐπειδὴ, ὡς ἀγαθὸς καὶ πιστὸς ὑποτελής, εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ φρουρῶ τὴν τιμὴν Ὑμῶν καὶ τὴν ζωὴν, καὶ ἐπὶ οἷῳ δῆποτε κινδύνῳ νὰ φέρω εἰς γνῶσιν Ὑμῶν πᾶν ὅ,τι βυσσοδομεῖται κατὰ τῆς Ὑμετέρας βασιλείας, ἂν μὴ θέλω νὰ θεωρηθῶ ἑνοχὸς τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐσχάτης προδοσίας ἐγκλήματος, προσφέρωμαι νὰ ἀποδείξω, σῶμα πρὸς σῶμα κατ' αὐτοῦ ἀγωνιζόμενος, ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶπον εἶναι ἀληθές. Ἐφ' ᾧ καὶ καθικετεύω τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα, ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ παράσχῃ ἡμῖν τὴν τῆς μονομαχίας ἄδειαν. Ἐλπίζω δὲ εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξέλθω νικητής, πρὸς τιμὴν, περιφρούρησιν καὶ δόξαν τῆς Ὑμετέρας βασιλείας.

— Καὶ ἐγώ... ἀπήντησεν ὁ κατηγορηθεὶς Ἀνσέλμος κόμης τῆς Τσέρρας... τῇ ἀδείᾳ τῆς Ὑμετέρας Γαληνότητος, διακηρύσσω τὸν ἄγνωστον τοῦτον ψεύστην καὶ βεβαιῶ ὅτι τὸ ἔγγραφον αὐτὸ δὲν μοὶ ἀνήκει καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῷ ἐπαστογραφῆται ἐν αὐτῷ τὸ γράψιμόν μου...

Ἀλλὰ μόλις εἶπε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἐνόησεν ὁ Ἀνσέλμος ὅτι διέπραξε λάθος, ἐφ' ᾧ καὶ προσεπάθησε νὰ τὸ διορθώσῃ, προσθέσας ἐν σπουδῇ:

— Ὅθεν προσφέρωμαι...

Ὁ Μαμφρέδης, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς ἔτι τῆς ὁμιλίας εἶχε προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀστράπτοντας ἐκ πονη-

ρίας, διέκοψεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην στιγμήν, εἰπὼν :

— Καὶ ποῖος εἶπεν ὑμῖν, κύριε κόμη, ὅτι τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ γράψιμον ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἰδικόν σας ;

— Ἐγὼ... ἀπήντησεν ὁ Ἀνσέλμος διατάζων... τὸ εἶδον.

— Ἄ ! τὸ εἶδετε ; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης ταπεινῶς τὸ βλέμμα.

— Ναί... προσέθετο ὁ Ἀνσέλμος, οὐ ἡ ταραχὴ νῦξανε βαθυμῆδον.

Ὁ Μαμφρέδης προσήλωσεν αὐθις αἰφνιδίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἰδικούς του· καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τὴν ταραχὴν του, εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς, τὸ μὲν ἀπειλητικῆς, τὸ δὲ χλευαστικῆς :

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ Ἀνσέλμος, ἠναγκασμένος ὦν νὰ τελειώσῃ τὴν τυπικὴν διαψεύσιν του, ὡς ὁφίς, οὐ συνετρίβη ἡ ράχis, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ὅθεν προσφέρομαι ἐνώπιον οἰοῦδηποτε στρατιωτικοῦ ἢ πολιτικοῦ δικαστηρίου νὰ υπερασπίσω τὸ ἐναντίον, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἀνέγνω τὸ ἐγγράφον, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν κοντόσταυλον, εἰπὼν :

— Τί φρονεῖτε ;

Ὁ Ρινάλλδος, λαβὼν τὸ ἐγγράφον, προσεποιήθη ὅτι ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς. Οἱ δὲ περιστῶτες, μὴ δυνάμενοι νὰ κρατηθῶσι, τὸν περιστοίχισαν.

Καὶ ὁ μὲν ἐλάμβανεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δεξιῦ βραχίονος, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ, ἄλλος ἔκυπτεν ἄνωθεν τῶν ὤμων του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Περιττόν, εἶπε, βλέπω πολὺ καλῶς. Ἄλλως θὰ μείνω βραχεῖαν τινα στιγμήν.

Τὸ πρόσωπον τῆς Σάρρας ἐπασμῶδει, καὶ διὰ φωνῆς τρομῶδους, ἣν ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεγνώριζεν ὡς ἰδικήν της.

— Θὰ μείνετε ἐπὶ τόσον καιρόν, ἐπανάλαβεν, ὅσος θὰ χρειασθῇ ὅπως ἀκούσητε πᾶν ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Ἐχετε τρόπους τοῦ ἐρωτᾶν, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ πικρίας, μὴ ἐπιδεχομένους ἀντίστασιν.

— Καὶ ὑμεῖς τρόπους τοῦ ἀποκρίνεσθαι, παροξύνοντας καὶ τριτρώσκοντας.

Ἐκάθησε δύο βήματα μακρὰν τοῦ Σεβεράκ, ὄντος ὀρθίου, καί, ἐκεῖ, ἡσύχως,

— Δὲν σᾶς μετεκάλεσα ἐξ Ἀλγερίας

ἐνταῦθα, εἶπεν, ὅπως ἀναχωρήσητε αὐθις χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἴδω.

— Λοιπὸν, ὑμεῖς ἦσθε... εἶπεν ὁ Πέτρος διακοπεῖς.

Ἡ Σάρρα τὸν ἐθεώρησε μεθ' ὑπερηφάνου τόλμης, καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν,

— Μὴ τυχὸν ἐπῆλθεν ὑμῖν ἀμφιβολία τις ;

Εἶτα, διὰ τινος ἐξ ἐκείνων τῶν ἀποτόμων κινήσεων τῆς εὐμεταβλήτου φύσεώς της, αἰτίνες τὴν καθίστων τόσον ἐπίφοβον, γενομένη αἰφνης θαυευτιπὴ καὶ εὐμενῆς, ὅσῳ ἦτο ἀλαζών καὶ τραχεῖα,

— Ἀλλὰ τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἰσθε ὑμεῖς, εἶπεν, ὥστε ν' ἀποκρούητε μετὰ τόσης ὑπερφοσύνης τὸ ὅπερ ἐπιθυμῶ ;

Ἐλαβε τὴν χειρὰ του καὶ τὸν εἵλκυσε πρὸς ἑαυτήν. Οὗτος ἔπεσεν ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἐδράνου, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι ἀνθίσταται εἰς γυναῖκα, καὶ εὐρέθη σχεδὸν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σάρρας. Αὕτη προσήλου ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐφαίνοντο μέλανες, τὰ χεῖλη της προσήγγισαν τὰ ἰδικὰ του μετὰ μεθυστικοῦ μειδιήματος.

Ἐφριζεν ὁ Πέτρος ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν παρφηγμένων ἡδυπαθειῶν. Ἡσθάνθη τὸ αἷμα αὐτοῦ ἀναβαῖνον ἐπὶ τῶν κροτάφων του σφοδρῶς παλλόντων.

Ἡ παλάμη τῆς χειρὸς του περισφιγγόμενη ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἔφλεγεν ὡς καίων σίδηρος. Ἡσθάνετο πνοὴν διαβρωτικὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του διερχομένην. Κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Μικρὸν τοῦ λογικοῦ φωτισθέντος, εἶδεν ἑαυτὸν ἀφοπλισθέντα, ὑπεξούσιον τῇ γοήσῃ. Ἀπεσπᾶσθη ἀπ' αὐτῆς ἀποτόμως, καὶ πλήρης θελήσεως, κύριος τῶν αἰσθήσεών του, ἐθεώρησε ματὰ τόλμης τὴν τύραννόν του.

Πρὸς στιγμήν ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐκράτει, ἀλλ' αἰφνης τῆς διέφυγε. Μετ' ἄκρας ἐπιδειξιότητος, ἐγένετο πρᾶξις καὶ προσηνῆς ἵνα μὴ τὸν φοβίσῃ καὶ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀντίστασίν του.

— Θάρρος, Πέτρε, εἶπεν εἰμεθα μόνοι, τὸ πᾶν κοιμᾶται, οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε, μὴ ἀπομακρύνησθε ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ ἀντὶ νὰ πλησιάζῃ, ὡπισθοδρόμησεν ἀκροώμενος. Ἐν τῇ σιγῇ τῷ ἐφάνη ὅτι ἀόματός τις μάρτυς εἶχεν ἀφήσῃ λυγμὸν τινα.

— Δὲν ἠκούσατέ τι ; εἶπεν.

— Οὐδέν. Τίς θέλετε νὰ εἶναι ἐκεῖ ; ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα εἰλικρινῶς... Κατέστητε πολὺ δειλός !

Διὰ τοῦ βλέμματος οὗτος ἐβολιδόσκοπῃσεν ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ἀνθοκομείου. Ὑπὸ τὰς ἐπαγωγούς τῆς σελήνης λάμψεις οἱ μαρμαρίνοι θεοὶ σιγηλῶς ἐμειδίων ἐν τῷ χλοερῷ αὐτῶν ἄλσει. Πένθιμον ἡμίφως ἐπεκράτει, διαχέον εἰς τὴν ψυχρὰν ταύτην συνέντευξιν, ἐν ᾗ οἱ ἐρασταὶ ἴσταντο μακρὰν ἀλλήλων, καρδιοδόρον μελαγχολίαν.

Ἐν τῷ ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀσύμφω, ἡ Λευκὴ, διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ στήθος πιέζουσα, εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους τούτους, ὦν ἕκαστος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν φρικτὴ ἀπο-

κάλυψις. Δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καλῶς κατ' ἄρχας, διότι ἡ τοῦ Σεβεράκ στασις ἦτο τόσῳ ψυχρὰ, ἡ δὲ τῆς κομῆσεως τόσον ἀπειλητικὴ, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι παρευρίσκειται εἰς συνάντησιν δύο ἐχθρῶν. Ὅτε ὁμως ἡ Σάρρα ἐπλησίασεν, ὠμίλησεν, οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ἐραστής αὐτῆς !

Ἐκείνος, οὐ ἡ Λευκὴ ἔπλαττε τὸν ἰδεώδη τύπον τῆς τιμῆς, ὑπῆρξε τόσῳ πανούργος καὶ ἀνάγωγος ! Ἐκείνος, μεθ' οὐ ὠνειροπόλει νὰ συνδέσῃ τὴν ὑπαρξίν της δὲν ἦτον ἐλεύθερος, διότι τὸ ἐνόει, ἦτο πεπεδημένος ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς ζηλοτύπου Σάρρας, καὶ αὕτη διεξεδίκει ἐπιτακτικῶς τὰ δικαιώματά της. Καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ διὰ νὰ ἐπιμένῃ τόσον ! Αἰφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεανίδος ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπὴς μορφή τοῦ κόμητος. Πῶς τόσον περιπαθῶς ἀγαπωμένη ὑπὸ τοιοῦτου ἀνδρὸς ἡ Σάρρα ἡδυνήθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ ; Πῶς ἡδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, νὰ καταχρασθῇ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ ; Πῶς δὲ ὁ Πέτρος, ὁ εὐνοούμενος, ὁ ὡς υἱὸς θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ γέροντος, τὰ πάντα παρεγνώρισε ; τὰς ἐπιδαψιλευμένους αὐτῷ χάριτας, τὴν σταθερὰν προστασίαν, τὴν θερμὴν, τὴν ἀγρυπνον κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας ! Τὸ διαπραχθὲν ἐγκλήμα ἦτον ἀσύγγνωστον. Ὁ Πέτρος, ἐν μᾶζ στιγμῇ ἐταπεινώθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς. Τὸ ὑπ' αὐτῆς ἰδρὺθιν εἶδωλον κατέρρει, σπαράττον τὴν καρδίαν της.

Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ οὐδὲν πλέον ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ὑπέφερε διττῶς, ἐκ τε τοῦ ἀπολεσθέντος φίλτρου καὶ τῆς τραθείσης αἰδοῦς. Ἡρυθρία ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν μειδιαμάτων τῆς Σάρρας πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἡ ἀγνὴ νεάνις, ἥς ὁ ἄσπιλος ἔρως ἠωρεῖτο ἐν τῷ οὐρανῷ τῶν ἀγγέλων, παρίστατο μετ' ἀγωνίας μάρτυς εἰς τὰς δηλώσεις αἰσθητικοῦ ἔρωτος. Ὅτε ἡ Σάρρα εἶχεν ἐλκύσει τὸν Σεβεράκ πρὸς ἑαυτήν, αὕτη ἐφρικίασεν. Ἐχάρη μάλιστα πρὸς μικρὸν βλέπουσα τὸν Πέτρον ἀπωθοῦντα τὰς θαπείας της, καὶ τοῦτο, διότι οὗτος δὲν ἔτρεφε πλέον ἔρωτα πρὸς αὐτήν, οὔτε τὴν ἐξετίμα. Ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ αὐτοῦ, οἶονεὶ δόνησίς τις μίσους κατὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, προσπαθοῦσης νὰ τὸν βιάσῃ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ἐκεῖνος τόσον ἐπεθύμει νὰ λυτρωθῇ αὐτοῦ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ἦκουε μετὰ θάμβους τὰ δύο ταῦτα ὄντα διαμαχόμενα ἐν τοῖς ἐγκληματικοῖς αὐτῶν δεσμοῖς, τὸ μὲν ἀγωνιῶν νὰ τοὺς σφίγῃ στενότερον, τὸ δὲ προσπαθοῦν νὰ τοὺς διαρρήξῃ. Καὶ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ : Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἔνοχος ἔρως ! Καὶ ἵνα φθάσῃ τις εἰς τὸ μῖσος τοῦτο, εἰς αὐτὰς τὰς αἰσχυρτηλὰς δεήσεις, εἰς αὐτὰς τὰς φρικτάς ἀντιστάσεις ἐπιλανθάνεται τῶν πάντων, τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους αἰδοῦς καὶ τῆς πρὸς ἑαυτόν ! Φεῦ ! Οἷα ἀσύγγνωστος ἀπάτη !

— Διατί ἀπωθήσατε τὰς προτάσεις